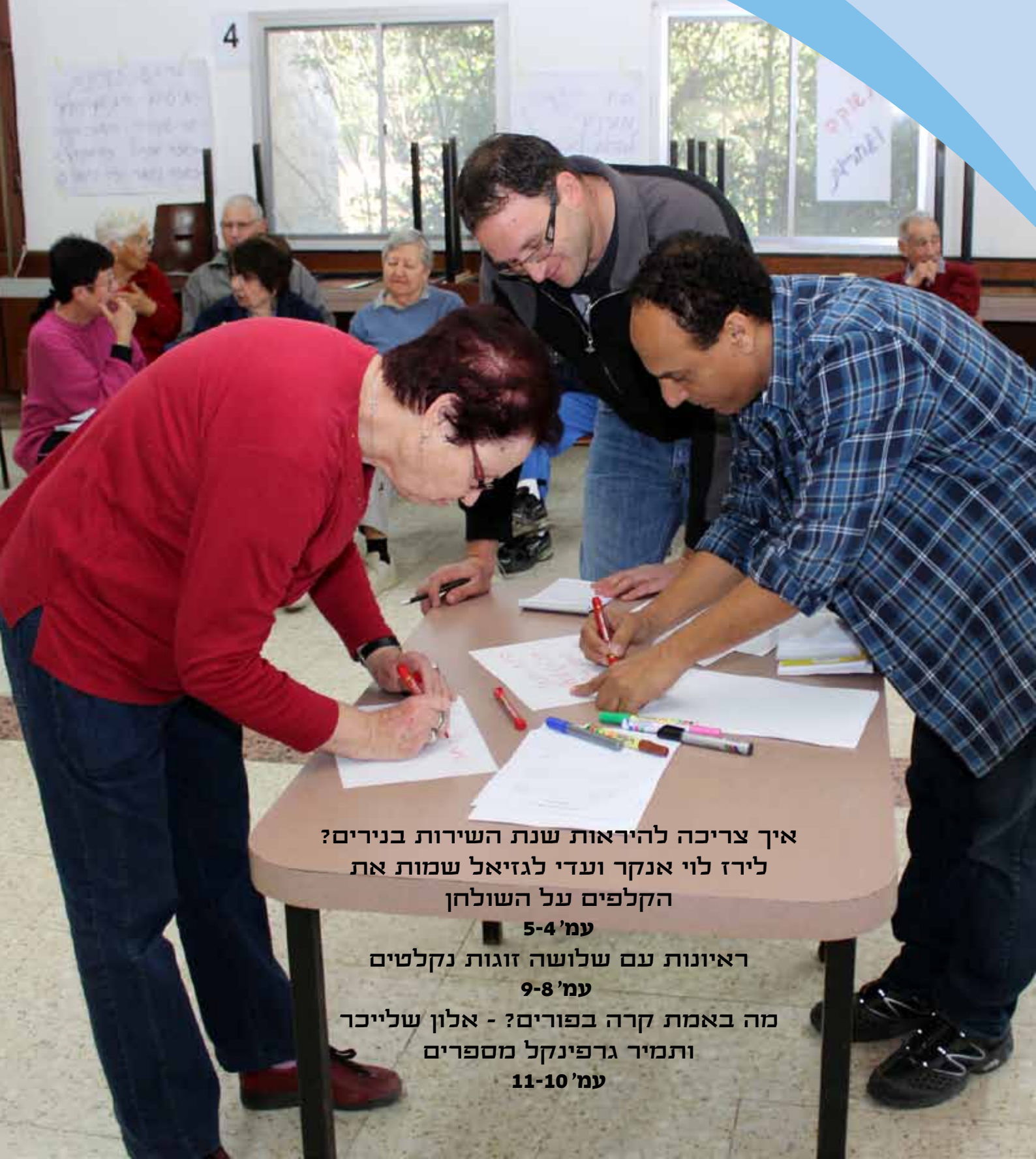


עלון קיבוץ נירים

גיליון מספר 700 מרץ 2015 כסלו תשע"ה



איך צריכה להיראות שנת השירות בנירים?
לירז לוי אנקר ועדי לגזיאל שמות את
הקלפים על השולחן

עמ' 4-5

ראיונות עם שלושה זוגות נקלטים

עמ' 8-9

מה באמת קרה בפורים? - אלון שלייכר
ותמיר גרפינקל מספרים

עמ' 10-11

מאמר מערכת / עומר גלילי

בהיכרות עם הנקלטים החדשים (מסכנים, בכל מסגרת בקיבוץ מבקשים מהם לכתוב משהו על עצמם). ישנם גם מספר טורי ביקורת, תגובות על טורים קודמים ועוד. מקווה שתהנו.

מספר הכותבים בעלון גדל מדי חודש וגורם לכך שהתוכן מגוון ועשיר יותר. חג פורים, מפגשי השיח הקהילתי וטיולי הקיבוץ לצפון - הם רק חלק מאירועי החודש שבהן עוסק הגליון הנוכחי. בנוסף בחרנו לפתוח מדור זמני שעוסק

התמונה החסרה



בתמונה למעלה: חנה'לה ליכטינגר ז"ל ליד מתקן מדידת גשם. בעקבות כתבתה של ענת חפץ על מודדי הגשמים בנירים, החכימה אותנו שושנה אגמון שגם חנה'לה שימשה בעבר כמודדת גשם בנירים וגם התמונה נמצאה.



תמונת החודש

לאט ובזהירות, ואולי בקצת חרדת קודש, נכנס דניאל לנעליו הגדולות של זאביק ז"ל. אחרי שעבר מסלול הכשרה וטחן קילומטרים עם 'במבה' הכלב, סביב הקיבוץ, הגיע הזמן לאירוע חגיגי ועתיר קלוריות עם חברי כיתת הכוננות בברביט. יחד עם דניאל הצטרפו לכיתת הכוננות - ערן לוי וציון אליהו.

כלניות בחירב'ת מעין

בהמשך למאמר של גילה וסולו. מאת: נמרוד חפץ

הסבר על שמורת פרחי הבר במשולש שבין הסברס לכבישי הבטחון שלייד חירב'ת מעין/הבית הלבן

לעניין הכבשים

העדרים שבאים וחונים במאהל בחורשה הסמוכה אכן נכנסים באופן חופשי ואוכלים את הירק והעשבים, אלא מה? בגלל "דרום אדום" במשך השנים דוחים את כניסת העדרים לאזורנו לתקופה שאחרי הפסטיבל, אז באמת [במיוחד בשנים גשומות כמו השנה] העשבים הירוקים האחרים צומחים ומסתירים את הכלניות ואף חונקים אותן, כי כידוע ללא אור וקרירת השמש הצמחים לא צומחים.

יש לדעת במלחמה האחרונה שהייתה בקיץ, כוחות צהל נכנסו עם כלי רכב כבדים לתוך המשולש הזה תוך רמיסת כל השטח, זיהומו בצורה קשה ביותר, עד עכשיו יש שם סימנים ומקומות שלא הצמיחו כמעט כלום עקב כך. כנראה שחיילי ומפקדי צהל שהיו במקום הם "אנלפאביתים" אחרת אי אפשר להסביר את ההתעלמות מתוכן השלטים שכתוב בשלוש שפות. [אולי לא זו הסיבה אבל אני מעדיף להניח שכן].

אני ממשיך לטפח ולסגור את המקום כל שנה ואף מכסח את העשבייה בקיץ מידי פעם להוציא את הבוצין המפורץ שפורח אז.

לפני שנים רבות עברה דרך עפר בסמוך לסברס ולא כמו שנוסעים היום על כבישי הבטחון מאספלט [על הכביש הערבי בפעם אחרת]. בשטח הקטן שבין דרך העפר לסברס התחילו לצמוח פרחי בר שאנשים מנירים הביאו מחלקי הארץ השונים [למשל עריוני צהוב שלא צומח במקומותינו באופן טבעי] בין היתר גם כלניות לבנות כנראה. כלניות אדומות התחילו להגיע ולהפיץ את עצמן כמו באזורים אחרים בנגב המערבי, מי שעקב אחר ההתפשטות ראה שהן ירדו דרומה כל שנה עוד ועוד. בשלב מסוים לאחר שהיה אספלט על שני הכבישים מסביב התחלתי בסגירת המשולש על ידי גרירת גזעי עצים/ענפים שהוציאו מהקיבוץ או עצים שמתו בחורשה הסמוכה ושדרות שבין השדות... כמו כן הבאתי מכשולים מבטון ומיכלי דשן ריקים על מנת שקהל הנהגים יבינו שאכן יש כאן "שמורת פרחי בר".

בשלב מתקדם גם הזמנו שלטים שכתוב בהם שזהו אזור סגור לרכב, ואכן אם חלוף השנים הכלניות ופרחים נוספים התפשטו בתוך כל השטח המסוגר.

צוות העלון: נמרוד חפץ, ארנון אבני, דבי לבאן,

ענת חפץ ועומר גלילי.

צרו קשר: alon.nirim@gmail.com

מכתב תודה לאנשי נירים / רותם תלם

"ארחתם אותי בדירותיכם, שיתפתם וחלקתם עימי בחוויותיכם ותובנותיכם בגלוי לב מרשים ובריהטות מעוררת כבוד. בכך אפשרתם לי להיחשף במעט, למציאות ייחודית, שרבים בארץ, ובוודאי שבחול"ל, אינם מכירים או אפילו מודעים לה" - ד"ר רותם תלם מספרת על חוויותיה ממפגשיה עם חברי נירים

הקדמה - ענבל חמאוי

האזהבים את המקום בו הם חיים ודבקים בו. אנשים שלמרות מצוקת הלוחמה והמתח, שהיו עוצמתיים מאלו שהכירו בעבר, תמכו האחד בשני. אנשים שגם בעת הירי וההפגזות שניטחו עליהם, חשבו על האזרחים והסבל שבצד השני. פגשתי גיבורים, ביניהם גם כאלו אשר חוו את הנורא מכל, פרידה בחטף מבניהם. גיבורים שאינם מרפים, משמרים את זיכרונותיהם, מתאמצים לצד העצב הנורא, להתנחם במשפחותיהם ובקהילה הקיבוצית בה הם חיים.

הפגישות עם החברים היו מרגשות ומעניינות ביותר. מעוררות כבוד רב והערכה גדולה, לכל אחד מהמרואיינים באופן אישי ולכל הקהילה אשר בנוסף למשימות, הבעיות והמצוקות שהוטלו לפתחה, הצליחה גם לתמוך ולסייע להם לעבור תקופה קשה זו.

למדתי רבות במפגשים המיוחדים האלו. אני מקווה כי אוכל להעביר את אשר קבלתי ולהעשיר את הצוותים הרפואיים בארץ ובחול"ל בידיע, בתובנות ובתחושות העמוקות כפי שאני חשתי ולמדתי מכם. אני תקווה שכתוצאה מכך נהיה מבינים ערכיים וטובים יותר לאוכלוסייה המבוגרת.

תודה מקרב לב והערכה רבה:

לכל אלו שפתחו בפני את ביתם וליבם. לאיילת - על שתוף הפעולה והנכונות, לענבל דובדבני - על הארגון, הליווי הצמוד והדאגה לאורך כל היום ברגישות אכפתיות ומסירות. שתיכן הפכתן את היום לבר ביצוע. אשריכם כקהילה, וזכותנו כחברה, שישנם אנשים מיוחדים כמוכם המהווים דוגמה ומופת לרוח אחרת.

בחדש שעבר ביקרה בקיבוץ בת דודתי ד"ר רותם תלם. רותם היא רופאה פנימית ומומחית בגריאטריה בבית החולים "איכילוב" בתל אביב. לצורך עבודתה היא ביקשה ממני לחבר בינה לבין חברי הקיבוץ, על מנת ללמוד כיצד השפיעה המלחמה על האוכלוסייה הבוגרת. במהלך התקופה האחרונה נפגשה רותם עם כ-12 חברות וחברים ושמעה מהם קצת על מה עבר עליהם בקיץ האחרון, מה היתה ההשפעה על מצבם הבריאותי ועוד. אני רוצה להודות לכל מי שהסכים לפתוח את ביתו ולשתף. ענבל חמאוי.

אנשי נירים היקרים

במסגרת עבודתי ותפקידי כרופאה פנימית ומומחית ברפואה גריאטרית בביה"ח איכילוב ובמסגרת הקשרים שלנו עם עמיתים מקצועיים בחול"ל, נפגשתי עם חברים מבוגרים בקיבוץ על מנת להקשיב, ללמוד ולהבין מהם את אשר חוו באירועי הלוחמה בקיץ האחרון.

ארחתם אותי בדירותיכם, שיתפתם וחלקתם עימי בחוויותיכם ותובנותיכם, בגלוי לב מרשים ובריהטות מעוררת כבוד. בכך אפשרתם לי להיחשף במעט, למציאות ייחודית, שרבים בארץ, ובוודאי שבחול"ל, אינם מכירים או אפילו מודעים לה. הקשבתי לסיפורים, למחשבות ולתחושות שעלו בעת מצב הלוחמה, למדתי מכם על המתח והלחץ הנלווים, כיצד הושפע מכך מצבכם הבריאותי, על התמיכה שקבלתם חשיבותה ועוד ועוד.

פגשתי אנשים - ערכיים, אמיצים נחושים ואנושיים. אנשים

בשם מי מדבר הדובר? / דוד לב

ובאשר אליך ארנון. במצב בו אתה חלק משלוש מערכות פלוס - 'הזמן הירוק', '232', 'יחידו' וגם מפרסם בפייסבוק, נוצר מצב בו לא ניתן להפריד בין הקול ה'אישי' לבין הקול "הציבורי". אין בכך ביקורת כל שהיא על תוכנם של הדברים שאתה מפרסם, אלא הערה על כך שאדם במצב הזה גם הוא וגם הקוראים לא יכולים להפריד מה אישי ומה ציבורי וכך דעתך שלך הופכת למייצגת הן לגבי התכנים והן לגבי הדעות. המסלול למשל שאתה כותב עליו, איננו המסלול שהייתי רוצה שיצוין כמסלול להכרת נירים. למה דווקא ה"ויה דולורוזה" שלנו או רק המסלול הזה?

אין לי ביקורת על תכנם של הדברים שלך משום שאינני יודע מה אתה מסביר למבקרים, ראיתי אותך פעמים רבות עם קבוצות מאחורי הארכיון לפני פשוט, אך לא שמעתי מילה. צריך שאנחנו נחליט אם אנחנו רוצים להצטייר כך או אחרת בתקשורת, להראות את היופי שבבית שלנו או לעסוק בסבל. כך או כך, תודה על מה שאתה עושה, גם אם לדעתי צריך למנות חבר/ה שיהיה חלק מהמזכירות או הנהלת הקהילה ורצוי שלא יהיה "איש תקשורת". (לא הצלחתי למצוא הגדרה מתאימה אחרת, סליחה).

תחילה אסלק כמה מהמורות. עיקר התייחסותי היא לדוברות ככלל, גם אם בהמשך אתייחס כמוכן גם לדברי ארנון.

פעם נהגו להזכיר למי שביקרו אותו לטוב או לרע מעל דפי העיתון, כי עם העיתון של היום מחר עוטפים דגים בשוק. לא רק שעטיפה בנייר עיתון היא היום פאסה, אלא שבקרוב נוכל לקנות בקניון את המרכיבים הדרושים כדי להדפיס את הדג במדפסת התלת ממדית בבית.

דוברים של הנהלה, חברה, מפעל, מפלגה וכו' נוטלים חלק בישיבות הנהלה. כנראה שאין להם זכות הצבעה בהחלטות, אך הם מדברים את מה שהנהלה רוצה להעביר כמידע לציבור. לכן, על הדובר להיות סמוך לשולחן בו מתקבלות ההחלטות. וקיים בכך איזון בין הצדדים. הדובר מתרגם לניסוח זה או אחר את מה שהוחלט ומנגד הנהלה שולטת במסרים שיוצאים לציבור.

היות והדוברות אצלנו היא למצבים מיוחדים בלבד, נוצר דפוס לפיו אדם אחד, במקרה הזה דדי, מונה להיות דובר. זה לא היה מינוי של וועדת מינויים - תפקיד שלא מופיע ברשימה - אלא פועל יוצא של צורך שהתמלא ע"י אדם שמילא ברצף תפקידים מרכזיים שבעטיים גם ייצג אותנו כלפי חוץ וניסיון כזה מהווה תרומה חשובה.

שנת שירות בנירים / לירז לוי אנקר

כשמשפחתנו חזרה לנירים אחרי "צוק איתן" שמעתי שהולכת להגיע קבוצת שינשינים לנירים ומאוד שמחתי על כך. היה לי ברור שקבוצת הנערים והנערות שתגיע לנירים יכולה להביא עמה משב רוח רענן ולהיות משמעותיים עבור הקהילה. אולם כשהשינשינים נסחטים עד תום בענפים, קשה לצפות שיוכלו לתת יד או לקחת חלק בפרויקטים קהילתיים, מבורכים וחשובים ככל שיהיו

משנה הזו ועל פרויקטים מדהימים שהציבו לעצמם כיעדים לשהותם בנירים.

בד בבד לא פעם ראיתי לנגד עיני שני ילדים עייפים, שתמיד מגיעים אלי אחרי חליבה או לפני חליבה. ראיתי שהם עובדים מאוד מאוד קשה ושלא נשאר להם כוח לפעילויות נוספות בקיבוץ. התחלתי לשאול את עצמי האם זו מטרת שנת השירות שלהם? לחלוב פרות בנירים? (כמובן שאינני מזלזלת כלל בפעולה חשובה זו). אנו חייבים לשאול את עצמנו - האם זו המטרה לשמה אותם נערים בחרו לדחות בשנה את גיוסם לצה"ל?

הנער שהתארח אצלי עזב לפני קצת יותר מחודש. ישנן כמה גרסאות לסיבת עזיבתו. משיחה אישית שערכתי עמו הוא הסביר לי שהרגיש שאינו ממצא את עצמו כאן, שלא זו היתה כוונתו בעת קבלת ההחלטה ללכת

לשנת שירות. הבנתי אותו והתחברתי לתחושותיו. באותה תקופה החלה הנערה שאנחנו מאמצים לחפש לעצמה פרויקטים נוספים בבאר-שבע בהם תוכל להתנדב. החל ממסגרות של ילדים במצוקה, קשישים או אוכלוסיות בעלות צרכים מיוחדים.

קישרתי אותה עם מנהלת "מעון השלושה" שבקיבוץ עין השלושה - שלפחות יהיה לה קרוב ושלא תצטרך להיגרר באוטובוסים. אני שואלת את עצמי ומבקשת מכל מי שקורא שורות אלה שישאל את עצמו - האם זו מטרת שנת השירות בנירים? האם הנערים הובאו לכאן לשם מילוי כוח אדם בענפים הנחוצים? האם זו שנת השירות

המשמעותית שאנו מעוניינים להעניק להם ואליה הנערים ציפו?

בנירים אפשר לעשות המון. יש כאן ילדים במצב של טראומה, יש אוכלוסייה מבוגרת שאני בטוחה שאפשר לסייע או לעשות איתם הרבה דברים טובים, יש תרבות, יש חינוך בלתי פורמאלי והרבה מקום שאותו נוער איכותי יכול להשתלב

בו. אולם לכל בן אדם יש את המאה אחוז שהוא מסוגל לתת וכשהשינשינים נסחטים עד תום בענפים, קשה לתת יד או לקחת חלק בפרויקטים קהילתיים, מבורכים וחשובים ככל שיהיו. קיבוץ נירים מתכנן להביא לכאן שינשינים גם בשנה הבאה. אני חושבת שזה בדיוק הזמן בשבילנו "לעשות חושבים" ולהגדיר לעצמנו מה בדיוק אנחנו רוצים מהם. כשהדברים יהיו מוגדרים וברורים לקיבוץ - גם השינשינים יוכלו לחשוב ולהחליט האם נירים זה המקום בשבילם לתרום ולהיות משמעותיים בו.

כשהייתי בת 17 והגיעה העת להחליט אם ללכת לשנת שירות או להתגייס לצבא, לא היתה לי התלבטות, היה ברור לי שאני מתגייסת. שנת השירות שהוצעה בזמנו היתה רק דרך "השומר הצעיר" ומכיוון שהתנועה פחות דיברה אלי - היה לי ברור שלא אעשה שנת שירות. לפני כעשור עבדתי כמדריכת נוער ב"חבל-שלום". פתאום נחשפתי למגוון הרב ששנת השירות יכולה להציע ולהיקפים הנרחבים של בני הנוער שעושים זאת. אני יודעת אם המגוון הזה היה קיים בנעורי, או שפשוט לא היתה לו מודעות אך לי זו היתה הפתעה גדולה.

כדוגמה לכך, אחותי נעם למשל, בחרה להתנדב בפנימיית "ארזים" שסמוכה לחדרה. הפנימייה קולטת ילדים בגילאים 6 עד 18 שנמצאים בסיכון, אחים שהוצאו מבתי הוריהם ומקרים

קשים אחרים. אני זוכרת את הדילמות שאיתן היא התמודדה, את הקשיים שלה בתור נערה בת 18 שעומדת מול ילדים עם סיפורי חיים לא פשוטים. למרות אותם קשיים ואתגרים בסיומה של אותה שנה, חוותה נעם תחושת סיפוק אדירה. תחושה של שליחות ותרומה. הכרות עם מציאות שלא נחשפה אליה לפני כן, ועמידה מול דילמות וסיטואציות שלא הכירה בעבר. למרות שחלפו כבר שמונה שנים מאז, נעם עדיין נמצאת בקשר עם הילדים שהכירה מתקופת שנת השירות שלה בארזים. היא יודעת שהיא עשתה משהו בעל חשיבות ושהיתה מאוד משמעותית גם עבורם.

כשמשפחתנו חזרה לנירים אחרי "צוק איתן" שמעתי שהולכת להגיע קבוצת שינשינים לנירים. מאוד שמחתי על כך. היה לי ברור שקבוצת הנערים והנערות שתגיע לנירים, יכולה להביא עמה משב רוח רענן ולהיות משמעותיים עבור הקהילה שבתוכה הם פועלים (שזו מבחינתי תמציתה של שנת השירות). הסכמתי בשמחה

"לאמץ" שני נערים, בן ובת שהשתלבו בנירים בעבודה ברפת. הם הגיעו לביתי מבוישים, אולם לאט לאט, מארוחת ערב, לקפה אחר הצהריים אצלי במרפסת - נוצר ביננו הקשר. בכל פעם התקלפה לה עוד קליפה, התקרבו ונקשרנו. השינשינים שאימצתי יצרו קשרים מדהימים עם ילדי והגדירו את עצמם כאחים גדולים. הם קראו לי "אמא" ולערך "אבא", זה היה נחמד וחימם לנו את הלב. הייתי מתבוננת בהם ורואה את מיטב הנוער שלנו. ילדים שבחרו לדחות בשנה את שירותם הצבאי לטובת התנדבות בקהילה שחוותה אסון ומנסה להשתקם. הם סיפרו לנו על החלומות והשאיפות שלהם

תגובה ללירז / עדי לגזיאל

אני שמחה להיות חלק מקבוצת השינשינים ומהתהליך שהנערים תנועה ואני שמחה לומר שהסקנו מסקנות להמשך מהתקופה הזו

פעילים בכל יום שני במועדונצ'יק ולקחו על עצמם גם את הכנת הארוחה שמוגשת במסגרת זו. השינשינים נפגשים עם קבוצת הנעורים במסגרת פעולות שהם מעבירים להם וגם באופן לא פורמאלי - כדי לשוחח, לבלות ולתת דוגמה אישית לעשייה. לפני כחודש התנדבנו לבקשת מחלקת הרווחה במועצה לעזור לזוג לעבור בית. השינשינים התמודדו עם מצוקתם של אנשים שונים מהם ועשו זאת בגבורה ובבגרות - אף על פי שהדבר היה לא קל. אני מודה שהיו פעמים בהן הרגשתי שקצת מנצלים השינשינים בגלל היותם צעירים אשר מוכנים להתנדב לכל בקשה. אולם יותר מכל אני שמחה להיות חלק מהקבוצה ומהתהליך שהנערים עברו.

ההכנות לקליטת הקבוצה הבאה

הלמידה שלנו את המערכת וגם את הקבוצה היתה תוך כדי תנועה ואני שמחה לומר שהסקנו מסקנות להמשך מהתקופה הזו. כעת ידוע לנו שהענפים לא הוכנו כראוי לקליטת השינשינים והם בעצם החלו לתפקד בקיבוץ כעובדים מן המניין. מסיבה זו ההכנה לקבוצה הבאה שתגיע נעשית בצורה הרבה יותר יסודית ותכלול גם מיונים מוקדמים של הנערים והכרתם בטרם הגיעם לקיבוץ. גם לנערים שירצו להגיע יהיו כמובן הזדמנויות לבקר ולהכיר את הקיבוץ. כבר עכשיו אנו מתכננים בקפידה את השנה הבאה ומקווים לשיתוף פעולה נרחב גם ממנהלי הענפים, הועדות והמערכות השונות בקיבוץ. אשמח לקבל עוד רעיונות לשילוב השינשינים בקהילה ובקיבוץ.

בר ואני מלווים את קבוצת השינשינים מיומם הראשון בנירים. קיבלנו את הקבוצה ללא שנערכה כל הכנה מוקדמת, לאחר שהקיבוץ עבר תקופה לא קלה. התחושה הכללית שהיתה כאן היא שעצם הגעתם לנירים תשפר לכולם את המצב רוח. חלקם הגיע לכאן כדי לתרום וחלקם הגיע רק כדי לדחות את הגיוס בשנה אולם כולם באו עם הרבה רעיונות והרבה רצון טוב.

שנת שירות היא יותר מתרומה לקהילה

מתחילת שהותם בנירים השינשינים חוו דברים רבים: כשלונות, הצלחות, פרידות וחוויות שונות - שאולי לא יושבים בדיוק על ההגדרה של תרומה לקהילה, אך בהחלט יושבים על ההגדרה של התפתחות אישית. כעת, לאחר שעברו יותר ממחצית הדרך, אני רואה אותם בוגרים יותר, אסופים יותר ובעיקר אמיתיים - לעצמם וגם לאחרים. במהלך השנה נפרדנו משלושה שינשינים שהיו איתנו מתחילת הדרך. הפרידה והתהליך שלווה לך לימד את הקבוצה לעמוד על שלה ולהרגיש - דבר שאולי הדור הזה כבר לא ממש יודע עם כל האיפונים, אייפדים וכו'. במהלך שנת השירות שלהם בנירים למדה הקבוצה לדבר על הקשיים, לחבק אחד השני בתקופות הקשות ולשקף למי שעומד שמולם את התנהגותו.

קבוצת השינשינים כן לוקחת חלק בפעילויות הקיבוץ. הם

ספרים חדשים בספרייה / מרים יבלונקה

'בשפירר חביון?' את זאת תגלו בספרו החמישי של חיים סבתו. הוצאת: ידיעות ספרים.
"תשמעו סיפור": מהשטעטל עד לתאטרון היידי בניו יורק, ממעשיות מקובלים עד הטראומה של השואה. ספר מאת: יצחק בשביס-זינגר. הוצאת עם עובד.

ספרי מתח

"היזהר במשאלותיך": ספר רבעי בסדרה. מאת: ג'פרי ארצ'ר.
"הזריחה": על פיסת חוף מרהיבה בעיר פמגוסטה שבקפריסין, חונכים בני הזוג פפקוסטה את "הזריחה" במלון מפואר על קו המים. מאת: ויקטוריה היסלופ. הוצאת ידיעות ספרים.
"אפקט רוזי": ספר המשך לספר 'פרוייקט ורוזי' שזכה להצלחה גם בישראל.
"המצאת הכנפיים" מאת סו מונק קיד.
"קו המלח". מאת יובל שמעוני בשני כרכים. הוצאת עם עובד.
"הרומן המצרי". קסטל-בלום כותבת בגוף שלישי את הדאגה המשפחתית של משפחת קאשתיל. בהוצאת הספרייה החדשה.

רומנים

"יהלום של הישימון": הוא סיפור אהבה סוחף בין שני יהודים צעירים בכגדד בשנות השלושים של המאה הקודמת. מאת הספר: סמי מיכאל. הוצאת זמורה ביתן.
"אהבה כואבת" - חלק ראשון "שירי": הטריולוגיה הראשונה של רם אורן מתרחשת באחת התקופות הסוערות בהיסטוריה של ארץ ישראל. הוצאת קשת.
"בידיו של הגבר הזה": רומן המשך לספר "הגבר הזה". הוצאת אהבות.
"שלוש קומות": שלשה וידויים עוצרי נשימה של שלושה דיירים בבנין אחד במרכז הארץ משתלבים זה בזה. ספרו החדש של: אשכול נבו. הוצאת: זמורה ביתן.
"אגדת ברונו ואודלה": סיפור מקורי עכשווי וקולח, שילוב מנצח של הומור נהדר וכתובה יפה מאת: אמיר גוטפרוינר. הוצאת: זמורה ביתן.

פרוזה - מקור

"בשפירר חביון": ילדות היא מולדת. מהי ילדותו של מספר

הדבר הנכון / חן ברגיל

בסך הכול הרצונות והצרכים שלנו כאן הם דומים: ליצור מפגשים חברתיים- תרבותיים רב שכבתיים ולהרגיש שאנחנו חלק משלם. לא סתם אנחנו בוחרים לחיות פה - אלא מתוך הרצון שלנו להיות קהילה. זווית אישית על מפגשי השיח הקהילתי שהתקיימו בנירים

"האנשים שהגיעו- הם אנשים הנכונים"

בתור אשת חינוך הפריע לי מאוד שחלק מאנשי החינוך של נירים לא יכלו לקחת בו חלק מכיוון שעבדו בימים אלה, לכן קשה לי להסכים עם העיקרון שמי שהגיע רק האנשים הנכונים. יכול להיות שהיה צריך להתאמץ יותר כדי לאפשר לאנשים שרצו אך לא יכלו להשתתף בשיח. מעבר לכך אני מאוד מסכימה שכל מי שהגיע למפגשים מוכן לעשות כדי שיהיה יותר טוב בנירים - גם אם לפעמים זה רק לדבר אחד עם השני ולא דווקא לפעול.

"כשזה מתחיל זה מתחיל וכשזה נגמר זה נגמר"

יכולנו לשבת, לדבר, להנות ולמשוך את השיח, אבל אני מאוד מסכימה עם מגבלות הזמן שנתנו לנו על מנת שזה יהיה אפקטיבי. אני חושבת שגם הדרישה של המנחים והצוות לסכם את הדברים ולראות כיצד ממשיכים מכאן הלאה (כל אחד עם הרעיונות והיוזמות שלו) תורמת מאוד להצלחת התהליך.

באופן כללי אני גאה בשיח בנירים שנתן לכולם להשמיע את קולם. אני גאה שבנירים יש המון נשים שיוזמות, פועלות ולא חוששות להביע את קולן ומקווה שנצליח להוציא לפועל לפחות חלק מהיוזמות שעלו בשיח.

לשמחתי יכולתי לקחת חלק בשני המפגשים של ה"שיח הקהילתי" שהתקיים בנירים במהלך חודש מרץ. אשמח לשתף אותכם בכמה תובנות מנוקדת מבטי. ארבעת העקרונות המרכזיים שהנחו את השיח הקהילתי ושאייתם אני מסכימה באופן חלקי היו:

1. "מה שקורה- זה הדבר הנכון".
2. "האנשים שהגיעו- הם האנשים הנכונים".
3. "כשזה מתחיל- זה מתחיל".
4. "כשזה נגמר- זה נגמר".

"מה שקורה זה הדבר הנכון"

במהלך שתי הפגישות שמחתי לראות ולדבר עם אנשים שבדרך כלל אין לי איתם נקודות מפגש. בעיקר עם האנשים המבוגרים בנירים ושמחתי לגלות שרוב המשותף בינינו מאשר השונה. בסך הכול הרצונות והצרכים שלנו הם דומים: ליצור מפגשים חברתיים- תרבותיים רב שכבתיים ולהרגיש שאנחנו חלק משלם. שלא סתם אנחנו בוחרים לחיות פה - אלא מתוך הרצון שלנו להיות קהילה. מתוך המפגש השני יצאו כמה יזמויות שהמזכירות התחייבה להקצות להם משאבים ולהביא לכך שהן יקרמו עור וגידים. אני מאמינה שחלק מהיוזמות יצליחו להגיע לשלב המעשה ויודעת שחלקם ודאי לא יבשילו לידי כך, אך ההרגשה שכולם יושבים יחד ומקשיבים זה לזה ורוצים להשפיע ולעשות - ממש רוממה את נפשי. מה שיקרה הוא בהחלט הדבר הנכון לנירים בנקודת הזמן הזאת, ואולי חלק מהדברים יקרו בזמן אחר מתאים יותר.



בתמונה: סבב הסיכום של השיח הקהילתי

להציץ בתוך השיח

הצצה ראשונה ליוזמות שעלו במסגרת השיח הקהילתי. מעכשיו הכדור בידיים שלנו

היזם: גידי חרמוני

שם היוזמה: ספריה כמרחב קהילתי

רעיון מרכזי: איחוד כל הספריות למיקום מרכזי בקבוץ. לא בקצהו. יצירת מרחב פעילות משולב בין ספרית ילדים, משחקיה ופינת קפה. ובו מתקיימים פעילויות כגון שעת סיפור לילדים, חוגי ספר למבוגרים וכו'. הפעלה בימים קבועים לפי תכנית מסודרת אחרי הצהריים.

היזם: חן ברגיל

היוזמה: הצגת ילדים בהפקה עצמית.

רעיון מרכזי: הצגת ילדים המשלבת את כל הקהילה - ריקודים, שירים ועוד.

היזם: סולו שילה

היוזמה: שקיפות, איסוף והפצת מידע.

רעיון מרכזי: כעת חסר מידע בכל תחומי החיים, חברה, ועדות, ענפים, עובדי חוץ, ביטחון, בריאות, חינוך - יש לשנות זאת.

היזם: שרה קדוש

שם היוזמה: הקמת משק חי.

רעיון המרכזי: הקמת משק חי / פינת ליטוף קהילתי, בעיקר להפעלת הילדים.

היזם: עדי חמאווי

שם היוזמה: הגדרת תורנויות מראש

רעיון המרכזי: בניית לוח מגנט קבוע ושנתי עם סך כל הפעילויות שיש לקיבוץ להציע מהקטנות ביותר כגון על האש בבריכה ועד צוות חג. המטרה היא שכל אחד ידע מראש למשך כל השנה וללא הפתעות מתי הוא מיועד לתורנות, החלפה תבוצע ע"י המבקש עצמו למעט מקרים חריגים. חבר אשר יבטיח מפעילות יקנס בפעילות נוספת או ברמה כספית וזאת כדי לעורר מחויבות ואחריות. תיהיה אפשרות לבצע את התורנות כהגדרה של כמה משפחות ולא כבודדים.

היזם: עומר גלילי

שם היוזמה: מכירת חצר

רעיון המרכזי: לארגן פעם בחצי שנה יריד מכירת חצר (חפצים ביתיים שאנשים לא צריכים). לרתום את הנעורים לעזור לוותיקים להוריד חפצים מהבזבזים.

היזם: עומר גלילי

שם היוזמה: ספרייה ניידת

רעיון המרכזי: פעם בשבועיים: להעמיס 100 ספרים

(מספריית המבוגרים) על קלאב-קאר ולחלק בקיבוץ מדלת לדלת - באותו זמן גם לאפשר לאנשים להחזיר ספרים שהשאילו. המחלקים רושמים את כל מי שלקח ספר ואיזה ספר הוא לקח.

היזם: סולו שילה

שם היוזמה: טיפול בחברים סיעודיים

רעיון המרכזי: להטיל על הקיבוץ את הטיפול בחברים הסיעודיים, בדגש על הבודדים וכולל טיפול יומי, עזרים רפואיים, הסעות לטיפולים וכדומה.

היזם: ארנון, יזהר ורותם

שם היוזמה: הקמת צוות לקידום פעילות ספורט

קהילתי בנירים

רעיון המרכזי: יצירת פעילות ותשתית שיהפכו למוסדות בתחום הפעילות הספורטיבית בנירים - חלקן דורשות תקציב וחלקן לא.

היזם: עדי לגזיאל

שם היוזמה: החזרת התורנויות

רעיון המרכזי: להחזיר את התורנויות ברמה הקיבוצית.

היזם: ארנון פטר

שם היוזמה: מרכז ממוגן לילדים ומבוגרים

רעיון המרכזי: מרכז קהילתי שיכלול ג'ימבורי וחדר פעילות לילדים ומועדון לחבר. מרכז ממוגן ופתוח כל השבוע. מקום מרכזי בקיבוץ שיוכל להיות פתוח גם בשעת חירום.

היזם: לירז לוי

שם היוזמה: תכנית מגרה מסודרת לפינוי בעת

הסלמה במצב הבטחוני

רעיון המרכזי: הכנת תכנית מגרה לפינוי הקיבוץ בעת הסלמה במצב הביטחוני.

היזמים: רחל גרפינקל, גילי, ארנון פטר, עדי חמאווי, אירית חפץ.

שם היוזמה: חיבור הנהלה לעם

רעיון המרכזי: ליצור חיבור בין הנהלת הקהילה לאנשי הקהילה ובין הנהלה הכלכלית לאנשי הקהילה. האינפורמציה הרבה פעמים אינה ברורה מספיק. הקשר אינו אישי ומתעניין בחבר הקהילה.

הנקלטים החדשים / דבי לבאן

נכון, את כל משפחות הנקלטים כבר רואים מזמן בשבילי החצר, את הילדים במרכזונים והרבה מ"הנקלטים החדשים" פעילים מאוד בוועדות השונות. אבל בכל זאת רצינו לשמוע מהם בקטנה ולפרסם בעלוניים הקרובים. לכולם נאחל הצלחה רבה בתהליך הקליטה!

אבישג ובראל אפרים

אבישג מספרת:

לפני חצי שנה ביום האחרון (הקשה והעצוב) של מבצע "צוק איתן". כשהגעתי לקיבוץ נירים לראשונה, בהיותי בת 19, התאהבתי בחיי החופש, בטבע, בשקט, בנופים, בשדות, בזריחות ובשקיעות, בחיי השותפות, בערבות הדדית האופיינית למקום, בעצמאות של הילדים, במרחבים שיש להם ובטוב הלב של האנשים ולפני שנה העתקתי את מגורי לקיבוץ".

"תכניותינו לעתיד הם להתקבל לחברות בקיבוץ, לקנות בית, לגדל כאן את ילדינו ולהיות מעורבים בפיתוח הקיבוץ ובשימור הייחודיות שלו. אני מצפה שאמצא את מקומי בקיבוץ וארגיש בו בבית כי הרי הוא ביתי החדש. כמו כן, אני מצפה להשתלב בחיי הקהילה ולתרום את חלקי בכל הנדרש. אני רוצה מאוד להיות מעורבת בחינוך בקיבוץ לכל גוונים וכן בפיתוח חיי החברה בקיבוץ".

"שמי אבישג אפרים (ביטון לשעבר), אני בת 29 ונשואה לבראל אפרים. נולדתי באשקלון וגדלתי בקריית גת. לפני שנתיים וחצי סיימתי תואר ראשון ותעודת הוראה (הוראת העברית והספרות) בהצטיינות. זה שלוש שנים אני מורה לספרות בתיכון מקיף עירוני א' באשקלון וכיום אני גם מחנכת כיתה ח'. במקביל לעבודתי אני לומדת תואר שני בעריכת לשון במסלול המחקרי באוניברסיטת בן גוריון.

תחומי ההתעניינות שלי הם אפייה, טיול בטבע, קריאת ספרים וצפייה בסרטים. בראל בן 29 עובד כיום כצלם באתר החדשות ווינט וגם בגד"ש נירים במשרה חלקית".

"טרם החתונה בראל ואני היינו בזוגיות ארוכה (כעשר שנים). הכרנו בכרמיאל במסגרת לימודי העבודה והתחתנו

התאהבתי בחיי החופש, בטבע, בשקט, בנופים, בשדות, בזריחות ובשקיעות, בחיי השותפות, בערבות הדדית האופיינית למקום



עדי וניצן שי

נירים הוא הבית הראשון שלנו כמשפחה



עדי לגזיאל שי מספרת: "נולדתי בחולון ולנירים הגעתי בשנת 2007. במקצוע שלי אני קונדיטורית אך למדתי גם במכללת אלבאום טיפול במגע ותנועה. אני עובדת בקיבוץ כאחראית ענף המזון וגם מלווה את קבוצת שנת שירות. אני אוהבת לבשל, לאפות, לקרוא ולהיות עם המשפחה".

ניצן שי מספרת: "אני בן קיבוץ שפיים, הייתי חבר קיבוץ ניר-עוז, שם נולדו לי שני ילדים בשם אביב ועינב. לנירים הגעתי בשנת 2007 עם עדי ואביב. אני עובד בחברת "אגו" לגידולי תפוז"א בישע. אני אוהב ספורט, לבלות עם חברים והמשפחה ופיקניקים בטבע".

"נירים הוא הבית הראשון שלנו כמשפחה. הגענו כזוג עם ילדה ובנירים התחתנו ונולדו לנו שני ילדים נוספים. נועה שי נולדה בנירים בשנת 2008. תלמידת כיתה א' בניצני אשכול. אוהבת לשיר, לרקוד ולשחק.

איתמר שי שנולד בנירים בשנת 2010. נמצא בגן דרוור, אוהב טלוויזיה, כדורגל וחרבות (כרגע...).

"קיבוץ נירים הוא הבית שלנו. אנחנו אוהבים לגור בו ומשתדלים להיות מעורבים בפעילויות השונות. אנו רוצים להיות חברי קיבוץ נירים בעיקר כי אנחנו מרגישים שייכים לקהילה ולמקום. הילדים שלנו פורחים כאן וגם אנחנו. מצאנו חברים שהם כמו משפחה ואין מקום אחר שבו אנחנו מרגישים בבית".



עינת ואלי אוזן

להתגורר בנירים ולבנות כאן את הבית

עינת ואלי אוזן מתגוררים מזה שנתיים בנירים ולהם שני ילדים, גילי וירין. אלי עובד כמנהל מחסן בפולישק ועינת עובדת ככלכלנית בנירלט. בתם הגדולה גילי היא בת 6 ולומדת בכיתה א' וירין בת ה-3 נמצאת בגן דרוור.

מאיפה הגענו?

"לפני שעברנו לנירים גרנו ביד מרדכי. אהבנו את החיים הקהילתיים בקיבוץ, אך המרחק של הבית מהעבודה היה קשה ולכן חיפשנו מקום קרוב יותר לעבודה של עינת וכך הגענו לנירים".

מה הציפיות שלנו?

"להמשיך להתגורר בנירים ולבנות כאן את הבית. שהמצב לא ישתנה הרבה ושתשאר כאן קהילה תומכת כמו שיש עכשיו. אפשר להוסיף עוד פעילויות תרבות משותפות".

כיצד היינו רוצים להשתלב בנירים?

"היינו שמחים להשתלב בחיי התרבות בנירים".

זיכרונות מטושטשים מפורים חברים

מאת: אלון שלייכר

השקעה בתפאורה, תחפושות ותוכן מצחיק הם המתכון הבסיסי לפורים חברים מוצלח - את כל העסק הזה מערבבים בלא מעט אלכוהול ומגישים פעם בשנה בחדר האוכל. תודה רבה לכל מי שהשקיע וכבר מחכה לשנה הבאה

פורים חברים שהתקיים בשישי היה חג מאוד מבטיח. אני חושב שהאווירה לקראת החג יצרה תחושת התרגשות וציפייה גדולה מאוד לקראת "פורים מהשירים 2015". כבר כשהגעתי לחד"א ב-21:45, התרשמתי ממידת ההשקעה של התפאורה של הצעירים שהרימו את החג. בגלל שהגעתי קצת באיחור מצאתי את עצמי בעיצומה של תחרות התחפושות שהתקיימה על הבמה. שמתי לב שאנשים השנה מאוד

השקיעו. אני ביחד עם חברתי נועה, אילתרנו איפור ותחפושת ל"דרך השלום" של הזמר המדופלם פאר טסי. מאוד התרשמתי מהרצינות והנכונות של המנחים והמשתתפים. אין ספק שלזכרות (מקום 1) יהיה קשה לאכול 8 אנשים ארוחה זוגית, מקום שני (החלונות הגבוהים) יהנו בטוח מ.א. בוקר מפנקת - והפרס השלישי (שירת הסטיקר) יכול להיות חוויה מעניינת של אכילת חתול וחצי (ההמבורגר ביום חמישי) במחיר סמלי של 50 ש"ח בחד"א.

קוראים לזה שגעת

לאחר כל הארועים התוכניים התחילה המסיבה. ביציע המזרחי(לא של בית"ר) שני אפריים הגישה בירה קרה. ביציע המרכזי מיקס ירקוני וניב דומני הגישו שתייה קלה ואלכוהול "כבד". וכמובן חייבים להזכיר לטובה את הקפיריניה המעולה שהכין פינוצ'ו.

מאוד נהנתי לראות את תושבי הקיבוץ רוקדים ושמחים מכל שכבות הגיל. המסיבה הייתה שגעת, טרפת, חוויה משכרת (תרתי משמע). אני נטשתי את החד"א ממש בסוף אחרי השיר האחרון בתחושת הנאה וקצת שכרות, ועם קצת אלכוהול ביד (ששש..). למחרת בבוקר ב-11:00 החל חיסול של החג שאליו - בטח תוכלו לנחש - לא הגעתי. פורים שנה הבאה? בטוח שיהיה מצויין - ממליץ להוסיף מצלמת מגנטים (נחמד ונזכר לאורך זמן). אני משוכנע שגם בשנה הבאה צוות החג והצעירים ישמרו על הרף הגבוה שהוצב השנה ואף יעלו אותו. ממש נהנתי מכל רגע ורגע, וזה בזכות כל מי שבחר להקדיש מזמנו האישי ולבוא ולייצר תרבות לקיבוץ. אז תודה לכם, וזהו, נתראה (אלא אם אהיה בצבא) בפורים הבא.

ביציע המזרחי הגישה שני אפריים בירה קרה. ביציע המרכזי מיקס ירקוני וניב דומני הגישו שתייה קלה ואלכוהול "כבד". וכמובן חייבים להזכיר לטובה את הקפיריניה המעולה שהכין פינוצ'ו

דקסמול יום ולילה

לאחר התחרות הנחמדה החלו ההצגות, כולן היו טובות ומצחיקות (שאפו עומר גלילי). אבל אותי אישית הכי הצחיק תום דאוטי כששיחק את בר חפץ ואורנה סילמן ששיחקה את לילי (אגב לילי יש לי דקסמול יום, ולילה... במקרה מהמרפאה). כמובן שאי אפשר לציין את ההצגות בלי להזכיר את הצחוק של זארה. פטו, הבנתי שיש עכשיו 11 משפחות שבתהליך קליטה לחברות, אז אני חושב שאחרי קדנציה של 10 שנים בתחתית הפרמידה, הגיע הזמן להעביר את השרביט



פורים ילדים - וידויו של מפעיל מתנפחים

מאת:
תמיר גרפינקל



תמיר גרפינקל נאבק על מקומו בצמרת.

אנו הנערים מפעילי האטרקציות האידאליים. אנחנו מכירים את הילדים והם מרגישים איתנו יותר בנוח מאשר עם המבוגרים או עם המפעילים של החברה. הילדים שהגיעו נהנו מאוד, ואני כצופה מהצד הבנתי כמה שההורים נהנים מלראות את ילדיהם נהנים ומשחקים לבד

כמו דוכן הנקניקיות האהוב שתמיד היה בכל שנה. מצד שני הרעיון שההורים יכינו את האוכל בעצמם ושזו תהיה ארוחת הערב בפורים ילדים, היה רעיון נחמד ומראה על שיתוף פעולה.

מתחת לחדר אוכל הוצבו המתקנים שהקיבוץ הביא מועדת תרבות. הילדים היו צריכים לנצח במשחקים, כדי שיזכו

בכרטיסים שאיתם יוכלו להרוויח צעצועים או ממתקים. חשבתי שבגלל כל הקטע של הכרטיסים אף אחד מהילדים לא יהיה במתנפחים אך להפתעתי זה לא היה נכון וכמעט כל הילדים היו במתנפחים למעט אלה שרצו להרוויח עוד כרטיסים. בסופו של דבר כולם השתתפו בכל

המתקנים וכל הצעצועים והממתקים שהיו למפעילי הדוכנים - אזלו וחולקו לילדים.

לסיום, הילדים נהנו מאוד, ואני כצופה מהצד הבנתי כמה שההורים נהנים מלראות את ילדיהם נהנים ומשחקים לבד. הפורים היה מאורגן ומסודר מאוד יפה והמתנפחים והדוכנים שהיו בפורים ילדים היו מוצלחים. בגלל שהייתי רוב הזמן אחראי אז לא היה לי באמת זמן ליהנות מכול הדברים אבל בסוף כשכול הילדים הקטנים הלכו הלכתי למתנפח אם המגלשה והתחלתי ליהנות.

בפורים ילדים כמו בכל שנה יש חברה מבחוץ שמביאה מתנפחים ומשחקים לטלוויזיה ועוד דברים שועדת התרבות מביאה. כמה ימים לפני שפורים ילדים התקיים אורן המטפלת במרכזון שחף שאלה בנעורים באיזו תחנה כל אחד רוצה להיות "אחראי" בפורים ילדים. לדעתי זו מסורת טובה שהנערים היו המשגיחים בפורים כי אנחנו מכירים את

הילדים והם מרגישים איתנו יותר בנוח מאשר עם מבוגרים או עם המפעילים של החברה.

אני החלטתי שאני רוצה להיות אחראי באחד המתנפחים. הסיבה העיקרית שבחרתי במתנפחים היא משום שלא רציתי להיות בדוכנים, לעמוד ורק לחלק לילדים כרטיסים, אלא רציתי משהו חופשי יותר שדורש להיות בתנועה.

בפורים ילדים הייתי במתנפח שצריך לטפס על חבל ואז להתגלש במגלשה. במתקן שהייתי בו הילדים עלו עליו והתגלשו ומיד באו ילדים חדשים. התפקיד שלי היה בעיקר לדאוג שלא קורה שום דבר לידים, שיהיה סדר בתור ושלא יהיה בלגאן. המתקן היה כל כך טוב שלא היה לי משעמם בכלל ולא היה לי זמן להיות במקום אחר. לאחר שהייתי זמן מה במתנפח עם המגלשה, עברתי למתנפח אחר, לילדים קטנים, הוא היה נחמד ונראה כי הילדים נהנו. לדעתי בפורים ילדים לא היה מספיק אוכל, היה חסר משהו

התדעו, ילדים,
כי חברי הם צפרדעים,
לקפץ, לנתר הם יודעים!
כל היום הם שרים, קוה-קוה-קוה...
הנרקיס מלך הבצה!

ה, פטיש, עלה וצנח!
כבישי בטון בחול נמתח
עורי שממה, דינה נחתך
אנו באים לכבש אותך!

הכבישים החדשים - לא עם פטיש, עם שופל מכבש, לא בטון, מצע ואספלט, לא שממה, קיבוץ ירוק ומטופח, אבל כן אנו באים לכבוש אותך קיבוץ.

נכון שרק טיפוש מגיב על חצי עבודה, אבל כאן יש מקומות שכבר סיימו ואפשר לראות את המוגמר, רוחב לתחרויות מרוץ של קורקינטים, סקטים, קרטינגים ובעצם כל מה שנוסע [אפילו הכרכרה של פרץ החמור יכלה להשתתף במרוץ], אולם קטנתי מלהבין למה לבתים של משפחת אבני/שילה ואגמון/דומני אין ירידה מסודרת לכביש מהמדרכה המובילה אליהם, אם חס וחלילה הקולנועית תאוך לה בלי שליטה הרי כאן מקום לקפיצה מגובה לכביש ואם ייקחו את הסיבוב במהירות מופרזת "ישפכו" לכביש גם. לעומת זאת מהבית הסואן של מחסני התרבות או בית הקליניקות שלפניו [2 בתי מוסד לשעבר] יש ירידות מסודרות לכביש. אולי יש תכנון עתידי לשיכון בבנייה רוויה במקום או כיוון אחר שלא עמדתי עליו. החניות המרובות מחכות לסימוני החנייה הלבנים על מנת שיוכלו לחנות בצורה אופטימלית בלי לתפוס 2 חניות על ידי רכב אחד. כדאי גם למספר כל חנייה במספר הבית שאליו היא שייכת, כך כל אחת ואחד ידעו היכן החנייה שלהן שלהם. לנושא המדרכות הרחבות והיפות, עוד לא ראיתי שמשתמשים בהן אבל כנראה זה כוחו של הרגל שהולכים על הכביש. אני לא מוטרד מהרוחב והגודל, אחרי כמה שנים של טיפוח הנוי מסביב צמיחת השיחיות או הצללת העצים לא נבין איך השתמשנו בשבילי עיזים קודם. עם המלצת החניה כאשר המנוע בכיוון היציאה יש לי רק בעיה אחת [נכון שכך לומדים להחנות בצבא ובמוקדי ציבור נוספים המוכנים ליציאת חירום], אבל אם חס וחלילה על הכביש הרחב ייסע נהג בגילופין או סתם לא ישים לב לדרך, יפגע במנוע, גם פגיעה מאחור היא לא נעימה אבל הרבה פחות קריטית. רק שיגמרו לפני החורף הבא את כל הכבישים שבתוכנית.

לא ילדים כי אם מבוגרים ומבוגרות, לא צפרדעים כי אם ירקות, לא לקפץ אלה לעבוד במעדר ולשתול, לא ביצה זו כי אם גינה קהילתית. לידה הקימו אגני תיעול, ששימושם רב מאוד, הרי כמה רעיונות, אולי כמו בשיר יהיו כאן צפרדעים, סלמנדרות, צמחיית מים, [גם נרקיסים] בשלולית חורף חדשה למדי שצמחה כאן באמצע הקיבוץ. אולי אפילו יופיע כאן עגולשון שחור גחון ואז נהפוך לאטרקציה לאומית. וכן יגיע למקום ציפורי החורף ולא נסע לאגמון בצפון, גם הגינה הקהילתית תוכל להרחיב שורת גידוליה ולנסות לגדל אורז בברכה [אני מניח שאורן בוכשטב לא ייתן להזדמנות כזו לחמוק בין אצבעותיו]. בין צמחי המים יגדל הפפירוס, חוד עשיית נייר יפרח במרכזון הסמוך, בקיצור שפע רעיונות לשימוש בשלולית חורף חדשה שלא מופיעה בשום מפה מקומית או ארצית [בטח עוד עונה כמו השנה וגם ב"גוגל-ארץ" היא תופיע].

חסקה, חסקה, בלי סיפון ומעקה שנחיה ושנזכה רק לשוט בחסקה.

לא חסקה כי אם מעלה לעגלות וקולנועיות, לא שיט ולא סיפון רק עלייה לחדר האוכל, גם כאן כמעט ואין מעקה. למראית עין המעקה ישנו, אבל במבט מקרוב הוא מתפורר, חלוד, הרוס ושבור, היעוד שלו גם לשמש משען להולך בכבדות וצריך מקום להשעין עליו את ידיו ולתמוך בגופו, חס וחלילה שלא יקרוס כאשר יעשו זאת. נכון שהשימוש בדרך זו ירד בהרבה מאז שחדר האוכל המעיט בארוחות ופעילויות מרכזיות, אולם עדיין עולים דרכו לא פעם ולא פעמיים המתקשים בעלייה במדרגות הראשיות, רצוי לתקן ויפה שעה אחת קודם בלי להמתין לשינוי יעוד במבני הצבור.

פניני פשוש

איתי: "איפה החיפושית של משאית הזבל?"
מעין: "מיה חוחית גזר" (חותכת).
מעין: "אני ילד חכם ונבון".
עומרי: "בוא נשים עוד כוסים" (כוסות)
ענת: מה הפרה שותה? פקאן: "קפה".

נעמי: "עומרי, תיסע אותי (תסיע).
מטפלת: "סבלנות מעין!" מעין: "לא קונים בשום חנות".
נועם נוסע באוטו: "אני נוסע לעבודה". מטפלת: "איפה אתה עובד?" נועם: "בחממה".
מטפלת: "מי אלה?" איתי: "כביסות" (כבשים)
שוהם קוטף עשבים ואומר: "אני מכין תה עשבים מהגינה שלי".

הנקודות

מילים : יוסי חסינ

לפי : שתי נקודות / ציקי

להקת הפזמונים : נירים

יש נקודה בסיום כל משפט

יש נקודת חן על לחי הבת,

יש נקודת רתיחה

יש נקודת קיפאון

הנקודה צמחה כנקודה תחילה כנקודה כדורית זעירה שאפשר לתלות עליה את המבט ולהיות מרותק מן הבחירה הנקודתית לכאורה סתמית, אבל הנקודה, שתפחה והתכדרה, אקראית ככל שתהיה, אינה צומחת מן הסתם, היא באה בעיקר להשתחרר מן הסתום לשוב אל ההתחלה הבראשיתית עת יצאה הנקודה מן החושך אל האור והייתה בהירה ומושכת את עין המתבונן לתלות בה את מבטיו. "ויהי אור", והמבט קם מן המילה "יש לך מה להגיד? דבר עכשיו. זו שעת הדיבור". "אבל אלמלא ראית שמץ דבר לא היינו זוכים לא בבת צחוק משובבת עין ולא היינו יודעים לנעוץ גבול בין מראה לדיבור גם לו היה מתגלגל במורד המילים הגבוהות להריע בריש גלי 'אני כאן'..." ולא הייתה נקודה על אובדן דעת. הנקודה הסעירה את חושיו, הוא לא ידע את נפשו. "זאת הנקודה", הרעים בקולו והצליף בלשונו מול פני המהססים. הדחף להביא את האירועים לנקודת רתיחה לא נתן לו מנוח, הוא היה משוכנע בחוזק אחיזתו של המבט בנקודה ובחוזק אחיזתה של הנקודה במבט. הביטחון בקשר המשולש : הנקודה, המבט והוא, והוא לפות ביניהם, רואה ונראה. בטוח בכוחו ובכנות מעשיו ברצונו יעביר את הנקודה ממקומה, הייתה כלא הייתה, ברצונו יִחֶה המבט את הנקודה וברצונו ימיתה.

ההתמלאות וההתרוקנות של הנקודות לצורך תחושת

מגוון רגשי ממנעד מבט חודר בגובה העיניים אל

נפילה במבט חטוף, שבו אפשר היה לאבד

הכל. "היזיפי לפניך, הבט בשקיעה. ברגע

הזה אין יפה ממנה. עליך למהר.

השמש שוקעת וחגיגת הגוונים

המפלחים את השחקים,

כזיקוקי-דינור שעצרו מעופם

בלב השמים, והם לוחטים

ברקיע של אש". כדור

השמש נמוג לאטו. האם

השקיעה הייתה יפה יותר

שלשום או היא תהיה יפה

יותר מחרתיים? "ובכלל מה

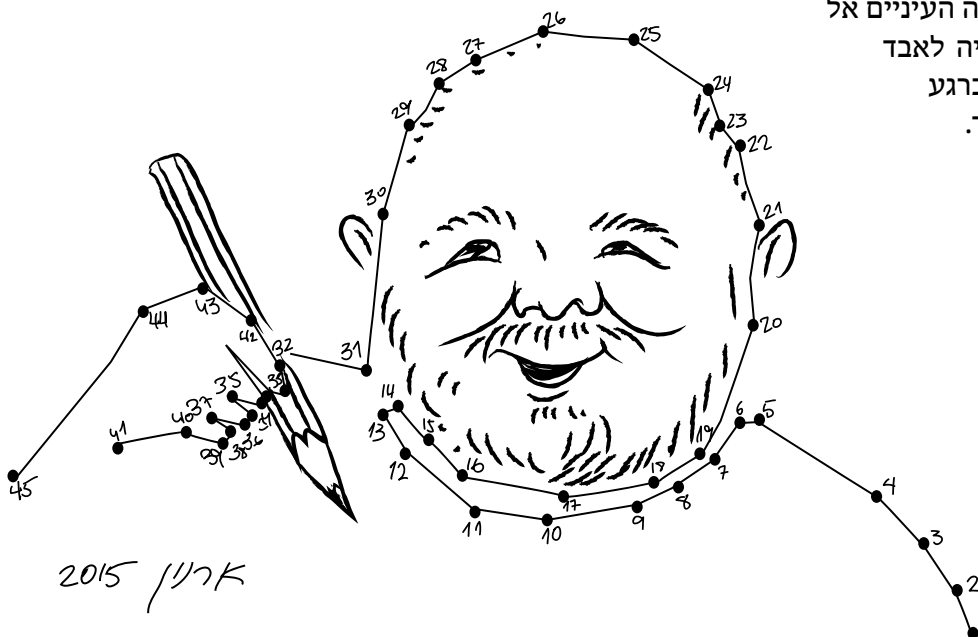
נטפלת לשמש. עוד מעט

אצרח מרוב יופי. אין נקודה

שתשווה לה". עיניו ראו בשולי

הדרכים נקודות כבויות, שאבדו

את חיוניותן כגחליליות שנתרו ללא האור הזוהר בגופן. היכולת להגיע אל נקודת הזינוק רגע לפני שמתחוללת נקודת המפנה מעידה על התשוקה להיות בתוך, לעשות את הדבר שגורם לדבר להיות הדבר ומתוך הרעב לדבר כבר אין להבדיל בין הדבר לבין הדבר שיעשה את הדבר להיות הדבר. הוא דבק בדבר וזכר, שככל שחולף הזמן הביקוש אחרי הנקודה למחשבה עולה וההיצע קטן. הנתון הזה היה מפתיע ביחס לציפיות, שהתרסקו לבלי יכולת לארגון מחדש של סוד פניהן. העניין הפנה לו עורף והקשר ביניהם התרופף. המבט הנמרץ, או לו התרופף הקשר, והמבט היה תועה ונודד ומחפש לעצמו נקודת אחיזה ארכימדית. אם המקום היה מלא חן, והוא היה מלא מעצם נוכחותה ככליא-ברק היה טומן בעפר מבטים אסורים ומנטרל את חשמל תזזיתם ומונע מן הנקודה להבהב עד כלות עד קץ כל תכליותיה. הנקודה לא עמדה על נפשה. חסרת ייחוד ללא מלבוש או צבע עדיין לא בשלה להתגדר בראייה משלה. לשונות רעות לחשו תחילה בסתר ועד מהרה הטיחו בראש כל חוצות, "מה פסול בנקודה" ומלבישים אותה בקלון הבושה ומכתימים אותה בכינוי "נקודה שחורה" בטרם התבארו יסודותיה. לשונות רכיל נוחלים לעתים ניצחונות לחיזוק עמדתן. הנקודה מחושקת מירידתה באשמת שווא הבקיעה לה דרך משלה חרף היותה על סף נקודת האל-חזור. הוא הביט לאחור. הנקודה אבדה לו, אבל עשתונותיו תמכו בו, העניקו לו כוחות שלא שיער את קיומם במחשבות החורשות בנפשו. זו רק התחלה חדשה. הקרקע מוצקה. אפשר לבנות מקום... "אם המקום כבד עליך היה צנוע, כרע ברך ליכולותיך. הבט במראה בעוז. בגידת הגוף היא ביטוי מפתה להפיל אותך בפח. המתן. היא תבוא. אם היא תבוא בחשכת ליל היא תהיה נקודת אור לסומים באשפתות החושך." הוא עיוור מדעת נופל לשינה עמוקה בגוף רפה ורק האגרוף קמוץ אצבע לאצבע נקשרת מהודקת. בבוקר רפיון הגוף מתעורר והאגרוף הקמוץ נפתח בתנועה איטית ומעומק כרית האגרוף נקודה זעירה מתגלגלת לאורכם ולרוחבם של חריצי כף היד, ואין הנקודה קיימת אלא בכף ידו, וכל קיומה בטביעת אצבע כחותם המעיד על בעליו.



שינויים בהרגלי הצריכה / ענת חפץ

לפעמים לוקח למוצר זמן רב עד שהוא מגיע בדואר, צריך לתכנן מראש את הקנייה ולרוב המוצרים אין בכלל אחריות - למרות זאת יותר ויותר אנשים בניירים התמכרו לקניות דרך האינטרנט. כתבה אנלוגית בעולם וירטואלי

כמה כסף במוצע את מוציאה על קניות באינטרנט בחודש?

"הרבה. מעל 1000 ש"ח."

מה הדבר הכי מוזר/מיוחד שקנית?

"מה שאני קונה הם מוצרים בסיסיים ושגרתיים לכן סל הקניות שלי די קבוע מחדש לחודש."

מה הדבר הכי יקר שקנית?

"טיטולים... בסיטונאות, אני צריכה מנייה בהאגיס."

טיפ או המלצה?

"לכל מי שעדיין נוסע לקניות בסופר - אני ממליצה בחום להתנסות בהזמנה באינטרנט, זו חווית קנייה מסוג אחר."

שוקולד בטעם פריחת זובדבן מופן

כבר שנתיים שנופר בוכשטב, קונה מוצרי אפייה ומצרכים מחו"ל. בעיקר כלים לאפייה ועבודה עם בצק סוכר ואריזות מיוחדות.

מאיזה אתרים את קונה?

"אני קונה בעיקר מ-Ebay ולפעמים גם מ-Aliexpress ו-Amazon."

מה היתרונות בקנייה באינטרנט לדעתך?

"יש המון, בעיקר מבחינת המגוון רחב של המוצרים והמחיר הנמוך שלהם. אני קונה הרבה כלים לאפייה וציוד לאריזה שבארץ הם יקרים בעשרות אחוזים. לדוגמה, לפני כמה חודשים קניתי משקל לאפייה בעשרים שקלים, כשבארץ אותו הדגם בדיוק עלה בסביבות מאה שקלים. עד היום לא התאכזבתי מאף מוצר שהזמנתי (ואני מזמינה די הרבה...).

אני קונה הכל דרך

הזמנה באינטרנט-

מוצרי מזון יבשים,

טיטולים, חומרי ניקוי,

זה חוסך לי המון זמן

התאכזבתי מאף מוצר שהזמנתי (ואני מזמינה די הרבה...).

מה החסרונות?

"לפעמים לוקח למוצר זמן רב עד שהוא מגיע בדואר וצריך לתכנן מראש את הקנייה. לרוב המוצרים אין אחריות, אך אני בדרך כלל קונה בסכומים קטנים כך שזה פחות רלוונטי. בנוסף לא תמיד המוצר שבתמונה הוא בדיוק המוצר שתקבל. כמה כסף במוצע את מוציאה על קניות באינטרנט

נכון, נירים זה רחוק וכנראה לא ממש מרכז העולם (בניגוד למה שלימדו אותנו), אבל מאז שהקניות באינטרנט הפכו לפרקטיקה נפוצה, כמעט שאין משהו שאי אפשר להזמין עד לכאן מכל מקום, בארץ ובחו"ל. אני באופן אישי רוכשת ספרים, מוצרי אלקטרוניקה, מזון וציוד לחיות המחמד מהארץ ובגדים ומוצרי קוסמטיקה מחו"ל. יש יתרונות וחסרונות לקנייה באופן הזה, ויש גם אנשים שמבחינתם האינטרנט הוא המקור היחיד לרכישת ציוד ייחודי שלא ניתן להשיג בדרך אחרת. שאלתי ארבעה קנייני אינטרנט כבדים על הרגלי הצריכה והקנייה מרחוק שלהם, כולל אזהרות וטיפים.

"החיים מתחלקים לפני עידן המשלוחים ואחריו"

לירז אנקר-לוי עברה לערוך את כל הקניות בסופר באמצעות שופרסל און-ליין. "מהרגע שהתקבלה ההודעה כי שופרסל מוכנים להגיע לאשכול התחלתי להזמין על בסיס של פעם בחודש משלוח גדול", היא מספרת. **מה היתרונות?**

"אני קונה את כל מה שקניתי עד אז בסופר או בסופר פארם, מבחינתי החיים מתחלקים לפני עידן המשלוחים ואחריו.

אני קונה הכל דרך הזמנה באינטרנט-

מוצרי מזון יבשים, טיטולים, חומרי ניקוי,

זה חוסך לי המון זמן, חוסך לי בייביסיטר

למקרה שאני עושה את הקניות בשעות

אחה"צ, חוסך את הכאב ראש של להסתובב

בסופר, להמתין בתור, חוסך את סחיבת

השקיות. את ההזמנה אני מבצעת מהבית,

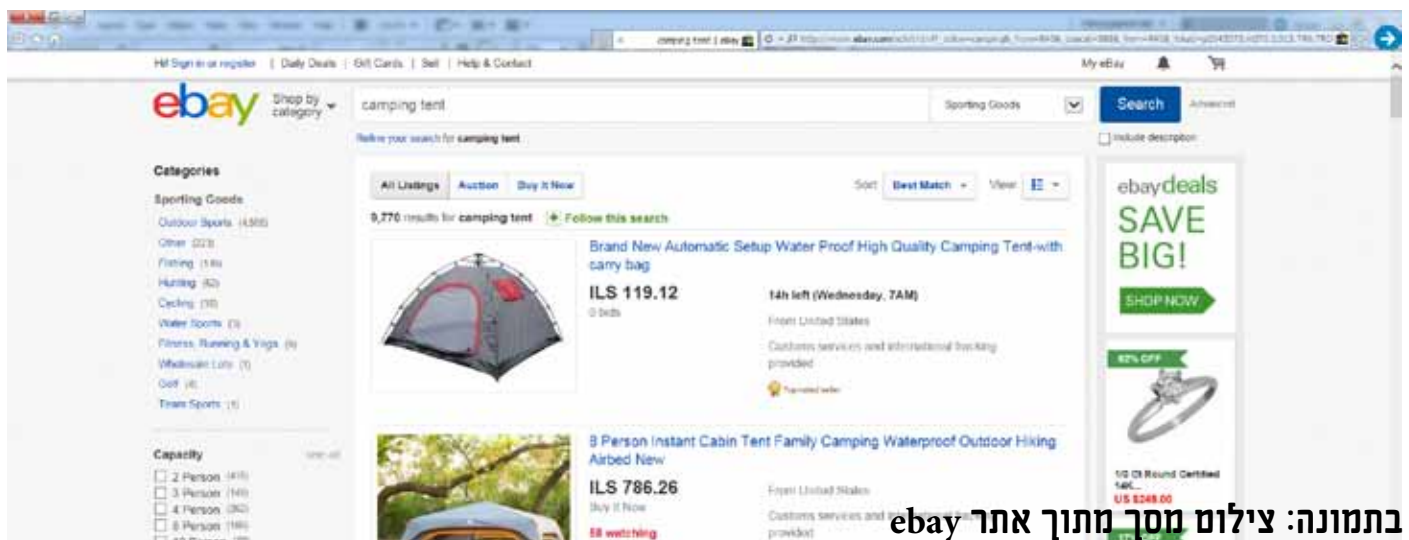
בזמני החופשי, על כוס קפה. ההזמנה יותר

מחושבת, אין פיתויים, רק מה שהופיע ברשימה. אני מבצעת

השוואת מחירים בין המוצרים, והכל בנינוחות ובכיף."

מה החסרונות?

"החסרונות הם בעיקר בתחום הפירות והירקות שהרבה פעמים מגיעים קצת "עייפים", או מוצרי החלב - אבל אני מוכנה לקחת את הריזיקה הזו בשביל לקבל את כלל המוצרים ישירות עד הבית."



בתמונה: צילום מסך מתוך אתר ebay

בחודש?

"לא סכומים גבוהים, כחמישים שקל בחודש".

מה הדבר הכי מוזר או מיוחד שקנית?

"קניתי חבילה של מוצרי KIT KAT מיפן בטעמים שלא ניתן להשיג בארץ וסיקרן אותי לטעום, למשל, תה ירוק, פריחת דובדבן, דלעת, תפוז, פירות יער ועוד..".

מה הדבר הכי יקר שקנית?

"ספר מקיף על שוקולד, שאי אפשר להשיג בארץ והוא אחד הספרים החשובים בתחום".

טיפ או המלצה לקוראים?

"חשוב לשים לב לביקורות והתגובות של הקונים. בנוסף כדאי לקנות מוצר שמדורג ב-97% ומעלה - דבר שמגדיל את הסיכוי שיגיע מוצר טוב ותואם את מה שהזמנת.

תמיד יש משהו בדרך מחו"ל

השכן שלי רמי ברגיל לא מפסיק לבנות ולייצר דברים יפים ומיוחדים. חלק נכבד מהציוד שמשמש אותו מגיע מחו"ל. מה למשל? משייפות, קליבות, מפסלות... כשהייתי אצלו הוא הראה לי מפת שולחן יפה שבדיוק הגיעה בדואר. על המחשב הראה לי רמי הזמנה נוספת מאיביי שנמצא כעת בדרכה לארץ.

באיזה תחום מתמקדות הקניות שלך באינטרנט?

"הכל. מוצרי חשמל, ביגוד, נעליים, מחנאות, כלי עבודה, ציוד לדיג, תמונות, מפות. חוץ מאוכל, שאני אוהב לראות בעיניים, אני מזמין הכל".

מאיזה אתרים אתה קונה?

AMAZON, EBAY, NEXT, ALIEXPRESS וכל אתר מאובטח בארץ.

מתי התחלת לקנות דרך האינטרנט?

"בתחילת שנות ה-2000".

מה היתרונות?

"המחיר. בארץ יש הכל אך מאוד יקר. וזה גם הרבה יותר נוח: אתה יושב בבית ואם יש לך זמן משווה בין אתרים, מחכה למבצעים, מנסה להשיג קופונים".

מה החסרונות?

"במוצרי הלבשה והנעלה יש סיכון שהמידה שתזמין לא תתאים לך. אפשר להקטין את הסיכון ברגע שמודדים את הפריט בארץ ורק אחר כך מזמינים מהאינטרנט - או שמזמינים רק על פי מידה מדויקת בס"מ".

כמה כסף בממוצע אתה מוציא על קניות באינטרנט

בחודש ומה הדבר הכי יקר שקנית? "כ-350 ש"ח. המוצר הכי יקר שקניתי הוא מכונת קפה".

טיול קיבוץ לצפון / יוסי קרמר

הכול תקתק, האוירה נעימה ומפרגנת, אבל ההצלחה הגדולה ביותר הייתה החברה הטובה והמפגש עם החברים

יורי קלגרד, וארז סרלין, גאוה. שיא נוסף לטעמי היה הביקור בקבוץ כפר גלעדי עם המדריכה תורה, אשר סיפרה בהומור על ההתמודדות של הקיבוץ אשר נוסד בשנת 1916 ומונה כיום 300 חברים. יש לאן לשאוף. לקינוח ביקרנו בסליק עם ריח של זמנים אחרים. לא יכולתי שלא להיזכר בסליק של אמנון דגיאלי ז"ל. בהמשך צחקנו ממופע הסטנדאפ של שרה שמיר בלי גסויות ועם הרבה הומור טוב. התנאים של בית הארחה הגושרים היו מפנקים עם כמויות ומגוון של אוכל שאי אפשר לעמוד בפיתוי. לא הפסיק להתנגן לי בראש השיר: "אוכל קדימה אוכל" של בומבה צור. בעיקר נהנינו מהרבה מנוחה ותחושת חופש.

אם אנסה לסכם הטיול: הכול תקתק, אבל ההצלחה הגדולה ביותר הייתה החברה הטובה והמפגש עם החברים שמתקיים פחות ופחות בקיבוץ המתחדש. הייתה אוירה נעימה ומפרגנת, הרבה צחוקים ובדיחות ונשאר טעם של עוד. אומנם אין הנחתום מעיד על עיסתו, אך במקרה הזה יש מספר לא מבוטל של נחתומים: גילי רכזת התרבות, צוות הטיולים של הקיבוץ (שהוא אולי אחד הצוותים הוותיקים והיציבים שמתפקד שנים רבות): אורן ב, אוהד, סיון, אריק ל, אורלי, ואנוכי. מצפה בקוצר רוח לטיול הבא.

לבקשת העורך אני מצרף כמה מילים על טיול הקיבוץ האחרון. ראשית, מגיע קרדיט ופרגון למזכירות הקיבוץ ולדרורה המזכירה על סדרת היזמיות החברתיות ועל ההצלחה להניע ולגייס את תמיכת המוסדות להשקיע במיזם חברתי כמו טיול בימים לא קלים ובתקופה כל-כך קפיטליסטית שכל דבר נבחן במושגי עלות-תועלת. טיול הקיבוץ דרש השקעה כספית לא מבוטלת אך יש כאן אמירה חברתית אחרי האירועים אותם עברנו בשנה החולפת.

בעקבות ניסיונות קודמים בהצלחת טיולי קיבוץ בנירים, הוחלט ללכת על בטוח. התלבטנו מי קהל היעד שלנו ואיזה סוג של בילוי יתאים לאוכלוסייה כול כך הטרוגנית. החלטנו שהצלחה תהיה אם יגיעו כמה שיותר תושבים וחברים מכול הגילאים. הוסכם על כולנו שנופשון בבית הארחה הגושרים, בתנאים טובים, אשר יאפשר לכול אחד את חופש הבחירה באיזו פעילות להשתתף לפי רצונו ויכולתו. במחזור הראשון השתתפו 45 חברים בגילאי 50 ועד 90. הקולים והצעירים נרשמו למחזור השני.

שיאי הטיול לטעמי:

הביקור ביישוב הרדוף על כול המיזמים החברתיים, אי אפשר שלא להתפעל ובעיקר מהאירוח הביתי של הבנים מנירים:



בתמונה: יערה ואריאדנה ביום השתילות הראשון.

גינה-לי, לא לילדים בלבד / יערה גולן

מרגע שפתחנו את ההרשמה לגינה הקהילתית ראינו שיש לה ביקוש גבוה. אחרי הכל זו הזדמנות מצויינת לעשייה משותפת מחוץ לבית, הנאה, למידה אקולוגית וכמובן שבסוף אפשר לאכול מפירות העבודה

רוחש דבורים. מאידך, היה ברור שאי אפשר פשוט לרסס את הדבורים והיתה פה הזדמנות פז לגלות סובלנות לטבע וללמוד על חשיבותם ונחיצותם של הדבורים למרחב האקולוגי שלנו. בשל מיקומה המורכב הטיפול בדבורים נמשך ימים ארוכים וביד סבלנית ואוהבת של דרוו, הדבוראי מגבולות שכמעט בפינצטה שלך את הדבורים החוצה.

פתיחת הגינה

מרגע שפתחנו את ההרשמה לגינה הקהילתית ראינו שיש לה ביקוש גבוה, בעיקר בקרב משפחות עם ילדים צעירים. הגינה נפתחה לציבור זמן קצר לאחר ט"ו בשבט, חילקנו את הערוגות למשפחות ועשינו פעילות שתילה ראשונה של ירקות. בפעילויות שבאו לאחר מכן שתלנו חצילים, חסות, פלפל, עירית, סלרי ומלפפונים. הכנו שלטים יפים לכל משפחה ובנינו תנור לאפיית פיתות לקראת פסח. נכון לעכשיו ישנם כ-23 משפחות שפעילות בגינה ואת החלקות האחרונות כבר תופסות משפחות נוספות. זה הזמן להודות לאורי קפלון שמספק לנו את השתילים הנהדרים, באדיבות משתלת "שורשים".

תוכניות להמשך

בהמשך אנו מתכננות פעילויות למידה למיניהן שיכינו המשפחות, הכנת קומפוסטר משותף, אחר צהריים כיפים של הכנת אוכל על טהרת הגינה ועוד שלל רעיונות. בהזדמנות זו אני רוצה להודות לכל המתנדבים למינהם שעוזרים להפעיל את הגינה, לצוות המעולה שתורם מזמנו ומנסיונו ולמשפחות שבאות ועובדות בכיף בגינה. הציבור כמובן מוזמן לבקר ולהתרשם.

לפני מספר חודשים התחיל להתגלגל אי שם בחדרי הנהלת הקהילה הרעיון להקמת גינה קהילתית. מהר מאוד הרעיון הפך למעשה, הוקם צוות חשיבה שהורכב ברובו מאנשי הגד"ש (עפרה אורן) ועוד אנשים טובים שהגינה יפה להם (ענב). הצוות ביקש מאריאדנה וממני שנרכז את הפרויקט וביחד עם אנשי הגד"ש נוכל לראות את התמונה המלאה: הצד החקלאי והצד הקהילתי. הרעיון שעמד מאחורי הקמת הגינה, היה לחזק את הקשרים האישיים בתוך הקהילה, בין האנשים לבין המקום וגם הזדמנות ללמידה ועשייה אקולוגית משותפת. למיטב זכרוני בעבר היו בנירים שפע של פעילויות שתרמו לחינוך שלנו לעשייה אקטיבית ואילו היום פעילויות אלו הצטמצמו מאוד מסיבות שונות ומשונות. מסיבה זו ראיתי בפרויקט הגינה הקהילתית הזדמנות להרחיב את עולמם של המשפחות והילדים בפרט לעשייה שתורמת להם ולהקהילה יחד. הגינה נועדה בראש ובראשונה לשימוש המשפחות. הצוות דואג להשקיה, זרעים ושתילים ואירגון הפעילות, אולם האחריות וגם ההנאה מתחזקת לגינה שייכת למשפחות. כך יוכלו הילדים והוריהם להנות מעבודה בחברותא, אך גם בזמנם הפרטי לבקר בגינה, לעשב, לקטוף וכמובן לאכול מפרות העבודה. פרט לתרומה הויזואלית של האזור, אני מקוה שהגינה תעורר חשק לאנשים לעשות גינות משלהם ולגדל בעצמם את הירקות שהם צורכים.

הכנת הגינה ואתגר הדבורים

השטח הוכן במשך מספר שבועות על ידי אנשי הגד"ש: תוחח זבל הושקה וחולק לערוגות. כבר בשלבי ההכנה נתקלנו באתגר הדבורים. מתחת למקלט התגלתה כוורת עצומה בגודלה. מחד, לא ניתן היה לפתוח את הגינה שכאשר האזור

כל מה שרציתם לדעת על צמיחה דמוגרפית ולא היה לכם את מי לשאול / אירית חפץ

אנחנו מתקדמים לקראת קליטה של קבוצה ראשונה ושאלות רבות מרחפות. רצייתי לענות על רבות מהן ומה טוב מדפי העלון מלענות על שאלות אלו

1. שאלה: מהו קצב הצמיחה שאנחנו מתכוונים אליו?

תשובה: הקיבוץ קיבל יעד של 50 משפחות בחמש שנים בגלל המלחמה לא קלטנו ב-2014 כך שהיעד הוא 50 משפחות בארבע שנים כרגע אנחנו מתכוונים לקבוצה של בין 10 ל-12 משפחות שתקנה בתים קיימים בנירים ועוד קבוצה של 12 עד 14 משפחות שתבנה בתים חדשים בשכונת האורנים - שכונה שתיבנה על ידי הנקלטים היכן שהתאילנדים היום.

2. שאלה: מהו תהליך הקליטה?

תשובה: כרגע יש קבוצה של משפחות מקרב הבנים והתושבים שחיים בקרבנו ששלמה 15.000 ש והתחיבה לתהליך הקליטה ועדת קבלה בראשות יוסי מראינת אותן ושולחת אותן לאבחוניהם. לאחר שיתקבלו תוצאות האבחונים ותיאסף אינפורמציה על המשפחות תעשה חוברת על המשפחות, שמתאימות לקליטה בנירים, תימסר אינפורמציה בשיחה ותהיה הצבעה בקלפי. במקביל המשפחות חותמות על הסכמי חברות והסכמי רכישת בית עם עורך הדין שלנו.

3. שאלה: איך ניצור את קבוצת האנשים שתבוא לבנות כאן את ביתם?

תשובה: מבין הבנים הגרים בנירים יש המתעניינים בבניית בית, גם מחוץ לנירים יש מספר קטן של בנים המתעניינים בבניה בנירים, יש משפחות באזור שבקשר איתנו כבר זמן רב ומחכות לבניה אצלנו ויש התעניינות גם מבנים בקיבוצים שיתופיים באזור, נראה לי שברגע שיחד עם חברת קוורום נוכל להביא נתונים מלאים לבניה של השכונה נוכל די במהירות לגבש קבוצה של 12-14 משפחות שתתקבלנה לחברות ותבנינה את ביתן החדש בנירים.

4. שאלה: מה עם הטבות שהובטחו על ידי המדינה לבניה לקליטה?

תשובה: בינתיים הכל הבטחות על הנייר דבר לא מומש מלבד שיפוץ הכבישים. לא הנחות בשכר דירה, ובודאי לא הבטחות לגבי בניה חדשה לניקלטים אנחנו מחכים בקוצר רוח לממשלה חדשה שתקום ונראה האם תממש את הבטחות הממשלה היוצאת.

5. שאלה: אלו אבחונים עושים לנקלטים?

תשובה: אבחון אישיותי חברתי, שנערך על ידי חברה שמתמחה בקליטה לקיבוצים. ואבחון כלכלי שבודק האם המשפחה עומדת בתנאי רשת הביטחון שלנו והאם יש להם פנסיה נדרשת. ללא תנאים אלו הם לא יכולים להיקלט בקיבוץ.

6. שאלה: מדוע אנחנו דורשים סטנדרט כלכלי גבוה מהנקלטים?

תשובה: כי אנחנו קיבוץ משתנה וקבענו סטנדרט גבוה לעצמנו. אנחנו לא רוצים לקלוט אנשים שיהיו למעמסה על

הקהילה ונצטרך לפרנס אותם מהמיסים שלנו. לגבי הפנסיה תקנות הקיבוץ מחיבות אותנו לשלם פנסיה מינימלית לכל חבר ולכן אנחנו חייבים לדאוג שחברים חדשים יגיעו עם פנסיה אחרת תשלום הפנסיה שלהם יפול עלינו.

7. שאלה: למה בקיבוץ המתחדש חבר חדש חייב לרכוש בית? זה גורם לכך שאנשים שידם אינה משגת לא יוכלו להיות חברי קיבוץ.

תשובה: גם כאן תקנות הקיבוץ מחיבות אותנו לדאוג למגורים לכל חבר קיבוץ. בקיבוץ השיתופי כשהשכר הועבר לקיבוץ היה לקיבוץ מהיכן לבנות בתים לחבריו. היום כאשר השכר הוא של החבר אין אפשרות שהקיבוץ יבנה לחבריו וברור שאין אפשרות שחלק מהחברים יבנו במאות אלפי שקלים וחלק יקבלו מגורים מהקיבוץ בחינם. גם עם ישלמו שכר דירה ברגע שיפנו לבית משפט, בית המשפט יפסוק שאינם חייבים בשכר דירה כי הקיבוץ חייב להם דיוור על פי התקנות.

8. שאלה: איך אפשר לקלוט אנשים שאנחנו לא מכירים?

תשובה: כיום גם כשגרים בנירים, כשלא עובדים בנירים, כשלא אוכלים בחדר האוכל, כשפערי הגילים מאד גדולים ושכבות גיל שונות אינן נפגשות, אין כמעט אפשרות להכיר גם כשהנקלט גר בנירים ובודאי כאשר יהיו נקלטים שיתקבלו לחברות לפני שיבואו לגור בנירים. אין עושים זאת משתדלים לסמוך על יוסי, רינת, פועה, ארנון, יזהר, זוהר, שוש, ורננה מהתק"ץ/ ניר עוז שיעשו עבודה טובה, ועל האבחון הכלכלי והאבחון החברתי שיעשו את מלאכתם, על כך שנברר על הנקלטים אצלנו. ועל כך שלא סתם אנשים רוצים להשקיע 1,000,000 שקל בבית בנירים בנגב המערבי, איש לא בא לכאן בשביל נדל"ן אפילו לא בשביל לשפר דיוור, מקסימום בשביל לשפר מקיבוץ שיתופי לקיבוץ שאפשר לנשום בו. ובעיקר כי הוא רוצה לחיות בקהילה חיה תומכת, תוססת ובמרחבים של הנירים האפורים.

ועכשיו הכי חשוב, העלו חיוך על השפתיים חזרו להאמין שנירים זאת קהילה ירוקה חזקה וראויה בנגב המערבי שפשוט טוב לחיות בה, שאין כמותה לאנשים צעירים שרוצים טעם של יחד, של מרחבים, ושל אכפתיות ושדרו זאת לנקלטים וביחד נצמח לעתיד לא רע בכלל.

בהצלחה לכולנו

תורהבות חיסול

המדור שיתפוס לכם את החנייה הקבועה ליד הבית בסוף השבוע

עורך ומציק: עומר גילי

זה לא מפגע תברואתי - זה מתקן בטחוני אורי יעקובי שמתגורר בסמוך לגדר הקיבוץ מצא דרך מתוחכמת להילחם בסכנת החדירות מהרצועה: "הלול שבניתי הוא העתק אחד לאחד של לול מפורסם שנמצא בשכונת סג'עיה. אם חלילה יגיעו לכאן מחבלים מהרצועה הם יראו את הלול שלי ויחשבו שהם עדיין נמצאים בתוך הרצועה".

"המדינה דאגה לנו לחדרים ממוגנים אך עדיין לא דאגה שלכל אחד במועצה יהיה חדר קירור" - גדי ירקוני בסנונית קמפיין ראשונה.

אריק חצור מגיב לתמיהות שעלו בנוגע לסכום העתק שיוקצב לבניית מתחם חדר האוכל החדש: "מיליון אחד יוקדש לכל השיפוף וקניית הפסיליטיס למבנה החדש. חמישה מליון נוספים יוקדשו למתן תמריצים לתושבי נירים כדי שיבוא לאכול ולקנות שם".

את סדר הפסח הזה הוא יעשה בבית

פרטים ראשונים אודות שחרורו של יוסי קרמר מתפקידו כמארגן סדר הפסח בנירים.

חמש שנים בהן הוחזק יוסי קרמר בשבי של ועדת תרבות הסתיימו השבוע. לאחר משא ומתן ארוך ומתיש בין מדינת ישראל לגילי אחיטוב. "זה הרגיש לי כמו נצח, אבל תמיד האמנתי שבסוף יבואו לחלץ אותי", מספר בהתרגשות קרמר.



בתמונה: יוסי קרמר נפגש עם ראש הממשלה ביציאה מפתח המסוק.

ימים לאחר האירוע -

העדויות הקשות על אוטובוס הבלהות

בטיול הקיבוץ מתחילות להתברר:

"זה החזיר לי פלאשבקים מטיוול הקיבוץ לימת ברדאוויל", מספרת באימה חברת קיבוץ וותיקה ומוסיפה: "חשבתי שנתקע לנצח בתחנת הדלק המצחינה ההיא".

"רציתי להרביץ לנהג האוטובוס"

אבל אני בתהליך קליטה

תושבת שביקשה להישאר בעילום שם בגלל היותה מועמדת לקליטה, מביעה את תסכולה: "כל הטיוול הזה מאוד השתדלתי לרצות את כולם. תמיד דאגתי להביע עניין כשאזיזה וותיק הסביר לי על איזה פרח, ציפור או חיר'בה עתיק בשולי הדרך. בדיוק לפני שחזרנו הביתה מהצפון עם האוטובוס, הציעו לנו זוג חברי קיבוץ לחזור איתם במכונית עד לנירים. בעלי נורא רצה שניסע איתם אך אני שכנעתי אותו לסרב להם בנימוס - חששתי שזה עוד מבחן סמוי של צוות הקליטה. הרגשתי שהם מנסים לבחון את קבלת ההחלטות שלנו במצבי לחץ. כשהגענו סוף סוף הביתה, סחוטים ועצבניים רצינו שנינו לצעוק מעצבים "איך לא עלינו על הטרמפ?!". אבל אנחנו עדיין בתהליך קליטה אז כרגע אנחנו עוד לא צועקים".

התאילנדים החדשים: שכונת הנקלטים מתוכננת לקום בחורשה שבה נמצאים היום מגורי התאילנדים. בועדת קליטה מכחישים את השמועה המתחזקת שהנקלטים אמורים למעשה להחליף את התאילנדים ככוח עבודה זול ומסבירים: "זה פשוט עניין של וותק, התאילנדים נמצאים כבר כמה שנים בקיבוץ ומגיע להם לעבור לדיור קבע".

סליחה ? איפה זה הפוליטיקה? / עדי חמאווי

אני לא סגור מה גרם לי הפעם לצלול עמוק יותר לתוך העולם של הפוליטיקה. מה שבטוח שהכול ביחד התגבש להחלטה שמשוהו במדינה כנראה עובד לא נכון. נוצר מצב שישנם שהדברים שמפריעים לי עולים על אלו שאפשר לחיות לידם

רוצים או לא רוצים, מאמינים או לא מאמינים, אוהבים או לא - מערכת הבחירות שהייתה פה הסעירה את המדינה! אם לא הדרך עשתה זאת - אז התוצאה לא השאירה אף נפש במדינת ישראל שמתלבטת האם הצלחנו או כשלנו .

אנשים טובים שרוצים לעשות שינוי, אליהם מצטרפים עוד אנשים שרוצים לעשות שינוי והנה הקמנו תנועה ראשונה מסוגה באזור שלנו "התנועה לעתיד הנגב המערבי". בעזרתה רצינו להגיע למקבלי ההחלטות בישראל: שרים, חברי כנסת, קציני צבא, ראשי מועצות ואפילו חברי קיבוץ. מי שלא בא אלינו נדאג להגיע אליו. אז שולחים מכתבים, עושים הפגנות, מגיעים לתקשורת, קצת טלוויזיה, כתבות בעיתון ומכאן הדרך לפגישה עם שר האוצר (בטח תתפלאו) הייתה קצרה. אך זו רק ההתחלה, אז מציקים לראשי המפלגות, דואגים שהם יגיעו אלינו לדבר ושנאחזו בשאל את השאלות שמפריעות לנו. דואגים לפגישות ושיחות עם אנשי צבא ועם ראשי המועצות. נכון, בדרך מקבלים גם ריקושיטים שחלקם מתנגדים, אבל מנסים ללמוד מטעויות, מקשיבים לדעות השונות ונאחזים בתומכים.

לדעת להתמודד

כל שינוי מביא איתו בשורה חדשה היא יכולה להיות טובה יותר או פחות, אבל בטוח שזה יהיה משהו אחר שיפתח לנו את העיניים לדברים אחרים. נכון לא תמיד אנחנו רוצים בשינויים כי לפעמים טוב לנו בפניה שלנו, אבל אם תמיד תעשה את מה שתמיד עשית, תמיד תקבל את מה שתמיד קיבלת! (לא צריך להתלהב... זה לא משפט שלי - אבל זה משפט חזק). הבחירות האחרונות אמנם הגיעו מהר מידי בשביל חלקנו, סוערות מידי בשביל רובנו ומפתיעות בשביל כולנו. בשבילי הן רק מכניסות עוד רוח למפרשים, כי מבחינתי שום דבר בעצם לא השתנה אנו ממשיכים מאותה נקודה שהפסקנו רק הפעם עם יותר כוח רצון לשינוי. רוצים או לא רוצים, מאמינים או לא מאמינים, אוהבים או לא - עוד נדע ימים קשים אצלנו, אולם כשיודעים לצפות לבעיה יודעים גם להתמודד איתה טוב יותר.

אז אומנם הבחירות האחרונות הגיעו מהר מידי בשביל חלקנו, סוערות מידי בשביל רובנו ומפתיעות בשביל כולנו. בשבילי הן רק מכניסות עוד רוח למפרשים, כי מבחינתי שום דבר בעצם לא השתנה

רוצים או לא רוצים, מאמינים או לא מאמינים, אוהבים או לא - מערכת הבחירות שהייתה פה הסעירה את המדינה! אם לא הדרך עשתה זאת - אז התוצאה לא השאירה אף נפש במדינת ישראל שמתלבטת האם הצלחנו או כשלנו .

להציק ולהיות נוכחים

בניגוד לשנים בהם עמדתי בצד ובמקרה הטוב הלכתי להצביע, הפעם החלטתי לקחת את זה צעד אחד קדימה (אולי במקרה שלי קצת יותר מצעד אבל הרעיון מובן). אני לא סגור מה גרם לי הפעם לצלול עמוק יותר לתוך העולם הזה: אולי המלחמה, הנייתוק מהבית לתקופה ארוכה, החברים שנהרגו, ההבטחות שלא קוימו גם בסיום המלחמה, אולי הניצוץ של התנועה לעתיד הנגב ואולי זה בכלל משהו שהיה רדום במשך שנים ועכשיו התעורר אצלי. מה שבטוח שהכול ביחד התגבש להחלטה שמשוהו במדינה כנראה עובד לא נכון. נוצר מצב שהדברים שמפריעים לי עולים על אלו שאפשר לחיות לידם. לכן החלטתי שאולי אנסה לעשות משהו אחר, משהו שיעיר, יזיז, בטוח שיציק - אבל יהיה נוכח!

מי שלא בא אלינו - נדאג להגיע אליו

באופן מטאפורי, דווקא בחדר אוכל בקיבוץ בצפון התגבשה ההחלטה לעשות שינוי. אבל איך עושים שינוי? מי מחליט שהדרך של האחד טובה יותר משל האחר? למה אני אהיה שונה מהאחרים? הרי להבדיל אלפי הבדלות "בתי הקברות מלאים בצדיקים" אז איזו בשורה חדשה נביא? לא נביא! מה שכן נביא - זה את הבעיה לפתחנו. נדאג לטפל בה כשהיא בשטח שלנו ולא במקום אחר. נדאג להציף אותה בכל אפשרות כדי שלא תישכח וככל שיתעסקו בה יותר - כך ידרשו לתת לה תשובות ופתרונות. אז מתאחדים כמה

לזכרם

- אבינעם שמשוני - 21.3.68
- דוד שאמי - 16.3.95
- גבי וולפסון - 19.3.98
- חנה'ה ליכטינגר - 28.3.2004
- טוביה פטר - 2.3.2009
- חיה גל - 21.3.2012
- יפה אביעזר - 05.03.2014



יצאנו לטיול בצפון בשני מחזורים. תמונות משני הטיולים ודברים שקרא אורי בקבלת השבת של הטיול השני.

טיול קיבוץ מחזור 2 / אורי רז

בדיק לפני שנה פחות או יותר
בהרכב די דומה או כזה או אחר
יצאנו אל הדרך עם שקיעה או באור יום
והגענו בין היתר אל הסלע האדום

כבר שנים לא מעטות שאנשי נירים
מטיילים למקומות חדשים או מוכרים
ומקבלים על הדרך - בכל המובנים
הזדמנות להכיר אחד את השני

כנראה שכשאנחנו מטיילים ביחד
קונכיית הצדפה מעט נפתחת
חוזרים להיות שותפים לדרך
וגם לחברה עם איכות וערך

מבין יסודות ואושיות נירים
תמיד יהיו זכורים ושמורים
טיולים מיתולוגיים כאלה ואחרים
גם ממרחק של כמה עשורים

וזו השעה להודות ולפרגן
לצוות הטיולים שתכנן וארגן
ודאג לכל פרט גדול או קטן
והכל בלי חובה או שכר או זמן

מאז אותו טיול לירדן
זרמו לא מעט מים בירדן
עברנו הרבה ימים קשים
גם כקיבוץ וגם כאנשים

ועכשיו במקביל לליקוק הפצעים
ומכיוון שנשארו חפצי חיים
חשוב שנמשיך להקפיד שמעשינו
ישמרו אותנו אטרקטיביים לנקלטים - ולעצמנו

ואין כמו טיול מאורגן ונעים אם
רוצים להגיד: אנחנו אופטימיים.

